

Chương 13

Smitty rời mắt khỏi tờ báo trước mặt và chớp chớp mi. Sao lại có người trông vừa buồn cười vừa dễ thương cùng một lúc như thế này?

Anh nheo mắt lại. Chắc hẳn là vì chiếc áo paca ngu ngốc này rồi. Nó to quá khổ so với người Jessie, nên thứ xấu xí này đã bao trùm cô từ đầu đến chân. Cô phải có trang phục đẹp hơn chứ nhỉ. Tuy nhiên, Jessie chưa bao giờ có hứng thú với thời trang. Thế nhưng dẫu cho cô có mặc thứ gì cũng được, chỉ cần cô đồng ý, anh sẽ đề cô ra cái bàn này làm tình với cô đến... “Chào,” cô bước đến bàn của anh và cất tiếng chào hỏi.

Anh hắng giọng, không thể đứng lên vào lúc này. Mong rằng cô không cần thái độ lịch sự mà mẹ đã cố nhồi nhét vào đầu anh. “Chào. Cảm ơn em đã đến.”

“Không có gì. Dù sao tôi cũng cần phải nghỉ ngơi. Và tôi muốn lấy lại cái đồng hồ đeo tay của mình.” Không biết cô ấy đã hoảng loạn đến mức nào khi phát hiện mình mất món đồ này nhỉ. Sáu hay bảy độ Richter¹?

Cô mở khóa chiếc áo paca và cởi nó ra, sau đó treo lên cái giá cạnh bức tường. Cô ngồi vào bàn và nữ phục vụ của anh lập tức xuất hiện.

“Chào em, Jess.”

“Chào chị, Trish.”

“Vẫn như cũ à, em gái?”

“Vâng, cũng được ạ.”

Người phụ nữ lớn tuổi hơn cười xòa. Giọng nói khò khè chứng tỏ Trish đã nghiện thuốc từ năm chị mười hai tuổi. “Em đúng là một người có lẽ có thói.” Chị ta xoay sang Smitty. “Còn cậu dùng gì nào, anh chàng đẹp trai?”

“Tôi dùng giống cô ấy... nhân đôi lên nhé.”

Jess khịt mũi. “Nhân ba lên đi, Trish. Cảm ơn chị.” Cô cười mỉa mai với Smitty. “Nhân đôi cái khi ấy. Một giờ nữa thế nào anh cũng mò sang quán ăn khác thôi.”

“Tôi không muốn làm em xấu mặt mà.”

“Tôi có đưa những khách hàng khác đến đây. Mỗi khi anh chàng hồ Peter Greely xuất hiện, chúng tôi phải nhân bốn số lượng thức ăn lên đấy. Anh ta gần như ăn sạch cái quán này luôn.”

Smitty giả vờ bỏ lơ đi sự thật cô vẫn đang hẹn hò với lũ hổ. Hừ, cứ như thể những thằng khốn mình sọc ấy đáng tin lắm vậy.

“Bố anh gọi à?”

Gấp tờ báo lại và đặt nó xuống băng ghế bên cạnh, Smitty gật đầu, “Đúng. Ông ấy mới gọi.”

“Vì sao?”

“Đề chỉ trích tôi đang phạm phải sai lầm. Bảo tôi nên vac xác về quê nhà. Và còn nói tôi là một kẻ thua cuộc thảm hại.”

Trish đặt một phần nước ngọt trước mặt Jessie và đổ đầy tách cà phê của Smitty. Jess dùng một cái ống hút tạo hình ngoằn ngoèo hết như một cô nhóc mười tuổi để uống phần nước của mình và ánh mắt mang vẻ đăm chiêu. Anh thổi thổi tách cà phê, và khi vành tách đã chạm đến môi, đầu lưỡi sắp sửa ném được hương vị mạnh ấy, Jessie lại nói một cách thản nhiên, “Anh biết bố anh là một gã du côn đúng chuẩn mà, phải không?”

Cũng may hôm nay anh vận áo sẫm màu, nếu không có lẽ anh sẽ không bao giờ có thể tẩy sạch vết cà phê trên chiếc áo này mất.

Jessie nhăn nhó, chộp lấy một tờ khăn giấy và chồm qua phía bên kia bàn để lau sạch vết cà phê trên cằm và cổ của Smitty.

“Xin lỗi.”

“Không, không. Em là một trong số ít những người dám to tiếng mà nói ra cái từ ấy.”

“Tương ứng với những hành vi ông ta đã làm thôi. Muốn cảm quyền. Thuyết phục các anh, anh và cả anh trai của anh nữa, rằng các anh là một lũ vô dụng và không thể sống nếu thiếu ông ta. Hơn nữa,” cô thêm vào, “tôi nghĩ ông ta rất thích được ở bên các anh đấy.”

Smitty khịt mũi. “Ôi, thôi nào. Đừng nói thế, chuyện này cóc có vui đâu.”

“Tôi nói thật mà. Ông ta trông có vẻ rất buồn vào cái ngày anh đi. Tôi thấy ông đến trạm xe buýt...”

Cô im bật và nhìn xung quanh nhà hàng.

“Em đã đến trạm xe buýt vào cái ngày tôi nhập ngũ?”

“Ờ, ờ thì...”

“Jessie Ann?”

“Tôi đang ở gần đây.”

“Gần đến mức nào?”

“Đang trốn trong một cái tủ tiện ích có cửa sổ để tôi nhìn thấy chiếc xe buýt.”

Cô ấy không hiểu, đúng không? Anh đã cảm động như thế nào khi biết cô đã đến tiễn anh vào cái ngày ấy. Khi biết cô đã bắt chấp rủi ro bị em gái anh và lũ nữ Sói câu bả của con bé túm được.

“Tôi cứ nghĩ tôi đã ngửi được mùi của em, nhưng thì ra đó là do bản thân tôi ảo hưởng. Lúc ấy, tôi thật sự vô cùng muốn gặp em. Tôi rất mừng vì biết em đã đến.”

“Ừm, vậy đây.” Cô lại uống thêm một ngụm nước ngọt nữa. Dù sao thì, bố của anh trông buồn bã ra mặt. Ông ta không muốn anh đi chút nào. Nhưng tôi nghĩ ông cũng biết anh là bị tình thế ép buộc mà thôi.”

“Suy đoán của em cũng thần thánh thật đấy.”

“Khi anh dành phần lớn thời gian quan sát người khác, anh sẽ học được cách hiểu thấu họ mà thôi.” Cô chà sát mũi của mình và nhăn mày. Lại vuốt vuốt mũi và nhăn mặt.

“Jessie Ann?”

Trước khi cô có thể trả lời, những tiếng hắt hơi liên tiếp vang lên và không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Smitty hơi chồm lên phía trước, anh nhìn thấy người phụ nữ ngồi sau lưng Jessie đang ôm một bó hoa trong tay. Chắc hẳn là món quà từ gã đàn ông ngồi cạnh bên rồi.

“Tôi sẽ quay lại ngay,” anh nói với cô trước khi rời khỏi bàn ăn và đi đến chỗ cặp tình nhân nọ.

Jess không đem theo ba lô, nhưng cô đã tổng hết mớ “thần chú” chống dị ứng vào cái túi to tướng của chiếc áo paca. Chúa ơi, cô thích cái áo khoác này quá đi mất!

Khi cô lôi được cái túi nhựa ra, Trish đã mang một cốc nước lại cho cô. Cô cố gắng uống ngay hai viên thuốc trong khi vẫn hắt hơi liên tục và lôi chai xịt mũi ra khỏi túi. Khi cô hoàn thành hết mọi công đoạn, cơn hắt hơi cũng dừng lại

và Smitty lại chui tọt vào ghế ngồi. Cô cứ nghĩ mình phải dùng đến máy hô hấp và rời khỏi nơi đây rồi, nhưng khi quay đầu lại, cô nhìn thấy cặp đôi với bó hoa to tướng kia đã dời sang một cái bàn ở tuốt phía bên kia góc phòng.

“Anh đã nói gì mà họ chịu dời đi thế?”

“Tôi hỏi xin họ một cách rất tử tế.”

“Đây là New York đó. Tử tế không tồn tại đâu.”

“Tôi đã thành công đấy thôi. Có lẽ vì tôi quá quyến rũ.”

“Và hình thể to tướng như một hậu vệ của đội Dallas Cowboys² nữa. Có lẽ anh dọa họ chết khiếp rồi.”

“Có thể lắm.” Anh cười xòa. “Em đã đỡ hơn chưa?”

“Rồi, và xin lỗi về chuyện ban nãy.”

“Đừng xin lỗi, cưng à. Tôi chỉ không ngờ em vẫn còn dị ứng nặng như vậy. Tôi cứ nghĩ em đã khỏi bệnh rồi chứ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy đấy. Nhưng tôi lại không được may mắn đến vậy. Cây cối, không còn là một vấn đề to tát nữa. Nhưng hoa thì... tôi tàn đời rồi.”

Smitty cười và dời tay khỏi bàn để Trish có thể đặt thức ăn xuống.

Khi chị đã đi khỏi, anh ta nói bằng một giọng điệu có thể miễn cưỡng xem như là thành thật, “Tôi rất mừng vì có thể gặp em ngày hôm nay.”

“May mà thời gian biểu của tôi còn trống đấy. Cuộc họp tiếp theo của tôi đến những ba giờ cơ.”

“Vậy chúng ta vẫn còn thời gian quay trở lại căn hộ của tôi và...”

“Không, không bao giờ.” Mặc dù cô cảm thấy khá mừng rỡ khi nghe anh ta đề nghị chuyện này. Xem như cái tôi của cô đã được thỏa mãn rồi.

“Được thôi. Vậy thì chúng ta đành nói chuyện ở đây vậy.”

Jess cho một lượng sốt cà chua lên phần bánh mì và khoai tây chiên của cô. “Tôi cảm giác như tôi đã mắc vào cái bẫy nhỏ của anh rồi, đúng chứ?”

“Giống như một cô linh dương châu Phi vậy.”

Trước khi thưởng thức phần bánh mì của mình, Jess bầm bụng hỏi, “Nói về cái gì cơ?”

“Hãy bắt đầu từ tổn thôi. Vì sao em lại bỏ đi?”

Từ tổn. Ừ. Chắc rồi. “Để xem nào, sau khi ném Bertha xuống vách đồi Otter, tôi nghĩ tốt nhất mình nên lẩn ra khỏi thị trấn thì hơn.”

Smitty sờ sờ cằm. “Tôi cứ nghĩ cô ta say rượu rồi tự mình té xuống đấy chứ.”

“Không, cái lúc ả ta trèo lên đấy để tìm tôi thì ả đúng là say thật, dường như buổi sáng ả ta vẫn chưa hành hạ tôi đủ thì phải. Nhưng khi ả bước về phía tôi - là tôi đã ra tay đấy.”

“Chắc, chắc, Jessie Ann Ward. Em đúng là luôn tràn đầy bất ngờ.”

“Anh vẫn chưa hiểu hết tôi đâu.”

Sau khi nói về sự kiện với Bertha - và quả là một bất ngờ - cô đã trở nên cởi mở hơn và kể cho anh nghe nhiều hơn về cô, bạn của cô và một số thứ đã xảy ra trong mười sáu năm qua. Tuy vậy, cô vẫn còn giấu anh rất nhiều chuyện. Có những lỗ hổng cô vẫn chưa sẵn sàng để lấp đầy lại. Tuy nhiên, anh vẫn không thể hiểu nổi tại sao cô và bốn người bạn của cô lại có thể sống đến giờ phút này. Với Phil luôn luôn nhanh mồm nói bậy vào những thời điểm không thích hợp, Sabina - liên tục chọc giận và đe dọa người cô không nên động đến, May tự mình lâm vào khổ não, Danny mắc phải chứng hoang tưởng xã hội nặng đến nỗi Cơ quan Mật vụ Hoa Kỳ phải sợ mất mật và Jessie liên tục đâm vào tòa nhà, vào xe ô tô, vào tường, vào cột thu phát sóng điện thoại, trẻ nhỏ, nhà cửa... sao cũng được... tất cả bọn họ đáng lẽ phải chết cả trăm lần rồi ấy chứ.

Ngạc nhiên thật, trước giờ anh cứ tưởng chỉ có mèo mới có chín mạng.

“Em đi nhiều nơi thật đấy.”

“Ở đất nước này à, ừ. Có Chicago này, Flagstaff Detroit, Seattle, San Diego, và Aberdeen nữa. Đó là ở Texas đấy.”

“Em định chuyển nhà nữa sao?”

“Không, tôi muốn lũ nhóc có một nơi ổn định để phát triển. Tôi cách bố mẹ tôi nửa vòng đất nước trước khi họ mắc bệnh. Trải nghiệm tuyệt lắm và tôi đã học được rất nhiều thứ, nhưng khi họ qua đời - tôi lại bị mắc kẹt ở Tennessee, không có người thân nào bên cạnh. Khi bọn chúng đã được mười tám tuổi, chúng có thể làm bất cứ thứ gì chúng muốn và đi đến bất cứ chân trời nào chúng thích. Nhưng trước thời điểm đó, chúng đều phải bám rễ tại đây hết cho tôi.”

“Có vẻ như em đang nắm mọi thứ trong tay rồi nhỉ?”

“Có thể nói vậy. Nhưng đôi lúc, anh cũng sẽ cảm thấy nghi ngờ.”

“Nghi ngờ điều gì cơ?”

“Anh đã làm mọi thứ rồi tung lên đến mực nào?”

Smitty đẩy đĩa thức ăn sạch bóng ra. “Em đang làm tốt lắm, Jessie. Em chẳng hề phá hỏng chuyện gì hết. Đừng nghe Lời xằng bậy của kẻ khác.”

Cô thương cho anh một nụ cười nho nhỏ. “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Anh chống khuỷu tay xuống bàn và gác cằm lên nắm đấm của mình. “Tôi nay em phải ghé qua nhà tôi đây.”

“Nếu như đây là một câu hỏi thì sẽ tốt hơn rồi nhỉ?”

“Nếu tôi hỏi, em sẽ từ chối thôi.”

Jessie đặt hai tay xuống bàn và chăm chú nghiên cứu chúng. “Tôi thật sự không biết hai ta đang làm gì nữa, Smitty à.”

“Em đang nói nghĩa đen sao?”

“Không.” Cô thở hên hển. “Tôi biết rõ chúng ta đang làm gì.”

“Tôi chỉ muốn kiểm tra thôi.”

“Ý tôi là nếu hẹn hò với nhau chỉ để quan hệ thì không nói. Đằng này, chúng ta lại dùng bữa và nói chuyện về gia đình, về Bầy của chúng ta nữa, chuyện này có vẻ vượt quá giới hạn của quan hệ bạn tình thông thường rồi.”

“Chúng ta là bạn mà, Jessie. Tôi muốn được làm bạn với em. Tình dục chỉ là phần khuyến mãi thôi.” Một phần khuyến mãi vô cùng nóng bỏng và có thể khiến đôi chân rùng rờ. “Vi sao thế” Hay là em muốn nhiều hơn nữa?” Anh vừa mở miệng hỏi thật sao? Nào anh bị người ngoài hành tinh chiếm đóng rồi à? Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

“Câu trả lời của cô còn tệ hơn thế. Không.”

Nếu như cô nói “Tất nhiên là không!” hoặc “Sao anh lại có cái ý nghĩ điên rồ như thế?” và rồi cố gắng tranh cãi, thì... anh biết cô ấy đang nói một nơi nghỉ một nẻo. Đằng này, chỉ một từ cụt ngủn, theo cách sống đơn giản của Jessie Ann, đã chứng minh cô chỉ muốn chính xác những gì cô nhận được.

Tốt lắm. Thế này thì mọi chuyện sẽ đơn giản và dễ dàng hơn nhỉ? Và cái cảm giác trống rỗng từ tận sâu trong người của anh khi cô buông lời từ chối một

cách bình tĩnh và vô tâm vô phé như vậy có thể chỉ là do mẩu bánh mì kẹp thịt anh vừa ăn thôi. Không hơn không kém.

“Chị phải đi đây, cung à.”

Jess, vẫn còn đang cười với câu nói của Smitty, ngược nhìn Trish. “Hôm nay chị về sớm thế.”

Nữ phục vụ mỉm cười và đưa mắt về phía Smitty. “Không, không đâu.”

Jess không hiểu. Trish thường ra về lúc bốn giờ ba mươi, trước khi thực khách ập vào quán cho bữa tối.

Cô liếc nhìn cái đồng hồ phía sau quầy, sau đó đôi mắt trừng lớn hết cỡ. “Ôi, Chúa ơi! Xem mấy giờ rồi kìa!”

Cô điên cuồng cho tay vào túi áo trước và lôi một xấp tiền ra. Chúng đều đã được cuộn tròn lại, nên giờ cô phải mở từng tờ một ra để bảo đảm số tiền cô trả là chính xác.

“Jessie Ann, là tôi mời mà. Để tôi trả cho.”

“Tôi có thể trả.”

“Trông em thật tội nghiệp với đồng tiền nhăn nhúm ấy. Tôi sẽ thanh toán, đừng lo.”

“Được rồi.” Cô nhanh bóng bước ra khỏi bàn ăn. “Không thể tin được không một ai gọi điện để nhắc tôi. Tôi đã bỏ lỡ hai cuộc họp rồi.”

Smitty tóm lấy tay cô trước khi cô có thể lấy áo khoác. “Hít thở nào.”

“Sao?”

“Hít thở đi. Em đã không thở từ lúc nhìn đồng hồ đấy.”

Jess, cảm thấy mình hết như một con ngóc, và hít sâu vào.

“Giờ thì thở ra đi.”

Cô làm theo, mặc dù cô khá là muốn găm gù vào mặt anh. Nếu như không phải tại anh và cảm giác thoải mái anh mang lại, cô sẽ nhớ ra mình cần phải quay về văn phòng.

Đừng quên, Jessie. Em là bà chủ. Nếu em không thể tham dự một cuộc họp, nhân viên của em phải có nghĩa vụ giải quyết hậu quả cho em.”

“Ừ, nhưng...”

Anh dùng đầu ngón tay chặn môi cô lại. “Suyt. Không hiểu vì sao em cứ luôn tranh cãi với tôi khi biết tôi luôn luôn đúng nhĩ.”

Cô tát văng bàn tay ấy ra khỏi mặt mình và xoay đi trước khi anh kịp nhìn thấy nụ cười của cô. “Anh đúng là một tên ngốc, Smith.” Cô giật cái áo khoác xuống khỏi giá treo và nhanh chóng mặc vào. “Gặp anh sau vậy.”

“Tối nay. Em sẽ gặp tôi tối nay.”

Jess không có thời gian để tranh cãi với anh nữa. “Được rồi. Tối nay.” Và cô lao ra khỏi cửa, sau đó dừng lại ở góc đường, xoay người, và lại chạy thộc vào quán. Smitty vẫn còn ngồi ở ngay vị trí ban nãy, trong tay anh ta là cái đồng hồ của cô.

Cô liếc nhìn anh, tóm lấy đồng hồ và quay ra phía cửa. Anh ta làm cô quên mất cái đồng hồ. Cô không bao giờ quên đồng hồ của mình cả.

“Jessie Ann.”

Cô dừng lại trước cửa. “Sao nữa?”

“Đến đây.”

“Tôi không có...”

“Đến. Đây.”

Cô vẫn đứng im tại chỗ.

“Đừng bắt tôi phải đến đó và mang em sang đây.”

Chết tiệt thật. Tại sao cô lại cảm thấy lời đe dọa trắng trợn của anh ta quyền rũ thế nhỉ?

Cô giả vờ thờ dài dài tức giận để che dấu đi cơ thể run rẩy của mình, Jess lao đến chỗ anh. “Cái gì?”

Anh ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Jess liếc nhìn xung quanh và thấy ánh mắt của vài người đang bám lấy họ. “Sao hả?” cô gầm gừ với bọn họ. “Tôi có thể giúp các người chuyện gì không?”

“Này, Quý Cô New York à.”

Cô quay lại nhìn Smitty. “Cái gì?”

“Em đã mắng người xong chưa?”

“Ai bảo họ nhìn tôi kia chứ.”

Anh cười ranh mãnh. “Đến đây.”

“Tôi đang ở đây.”

“Gần hơn.”

Cô hơi chồm người.

“Gần hơn nữa.”

Cô tiếp tục rướn người về phía trước cho đến khi mặt họ cách nhau chưa đến ba cen-ti-met.

“Giờ hãy hôn tôi đi,” anh thì thầm, hơi thở vẩn vít quanh môi cô.

Cô không thể ngăn cản bản thân nghe theo mệnh lệnh của anh - và chính cô cũng không muốn dừng lại - nên Jess đã trượt tay ra sau gáy của Smitty và áp môi mình lên môi anh. Anh vẫn không hôn trả lại. Anh không trượt lưỡi vào miệng cô, anh không chủ động trong nụ hôn này. Anh chỉ đơn giản chờ đợi.

Jess hơi nghiêng đầu, đảo môi mình xung quanh môi anh ta. Và rồi, cô nhẹ nhàng thè lưỡi ra chạm vào môi anh. Anh ta hơi hé miệng, nhưng vẫn chưa có hành động gì khác, và chờ đợi. Cô nhắm mắt lại, tự cho phép bản thân mình trượt lạc thêm chút nữa. Đầu lưỡi cô ma sát với lưỡi của anh, chậm rãi, mạnh mẽ, cho đến khi cô nghe được tiếng anh lên rì. Đôi tay anh trườn vào tóc, giữ chặt đầu cô khi anh cuối cùng cũng chịu hôn đáp trả. Cô tựa đầu gối vào cái ghế của quầy, cánh tay vòng qua cổ anh.

Cô cũng không biết bọn họ đã ngồi đây và hôn nhau nồng nhiệt như hai đứa trẻ mới lớn trong bao lâu, cho đến khi Trish lên tiếng, “Cung à, không phải em còn phải về văn phòng sao?”

Cô bật ra khỏi Smitty và nhìn về phía nữ phục vụ. Trish đã mặc xong áo khoác, choàng xong khăn, và đội xong mũ. Cũng có nghĩa chị ấy đã tính xong tiền, đếm và chia xong tiền bo và còn có thời gian để thay quần áo ấm nữa chứ.

“Mẹ kiếp!” Jess liếc Smitty và anh ta nhún nhún vai.

“Tôi có làm gì đâu?”

Cô lao đi như tên bắn nhưng vẫn còn nghe được tiếng anh ta gọi với theo, “Tối nay nhé, em yêu.”

Cô trở về văn phòng trong vòng chưa đầy năm phút. Và càng đáng giận hơn nữa là, những gì Smitty nói hoàn toàn chính xác. Toàn đội đã yểm trợ cho cô và họ không có chút gì gọi là không vui khi thấy cô lỡ mất những cuộc họp này.

Chúa ạ, cô cực ghét khi anh ta nói đúng như vậy.

Smitty nhàn nhã bước vào văn phòng và Mindy ngược mắt lên nhìn, một bên chân mày nhướn lên. “Anh tham gia cùng với bọn tôi à, tử tế quá.”

Anh nhe răng cười lại với cô nàng. “Tôi biết các người nhớ tôi thế nào khi tôi không có ở đây mà.”

Cô cười to và quay trở lại đóng giấy tờ trong khi Smitty tiến vào văn phòng riêng của mình.

Anh mở cửa, bật công tắc và bước vào.

“Xem ai cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi kìa?” Mace hét ra từ văn phòng của anh.

“Tôi biết cậu nhớ tôi mà, thằng quý. Nhưng cậu biết tôi không thể giải quyết nhu cầu của cậu được.”

“Im ngay cho tôi.”

Smitty mỉm cười, ngóng trông đến buổi tối ngày hôm nay, anh ngồi xuống và mở máy tính để kiểm tra e-mail. Sau vài phút anh gõ gõ lên chiếc bàn gỗ hồng đào trước khi cất tiếng hỏi, “Sao em lại ở dưới bàn anh hả?”

“Không vì sao hết,” em gái anh đáp trả vô cùng bình tĩnh.

“Mặt em thế nào rồi?”

“Ồn. Ai mà ngờ được Jessie Ann Ward lại có cú đấm móc tay phải khủng khiếp như thế?”

Smitty ngay lập tức quyết định bưng bít chuyện anh là người dạy cú đấm này cho Jessie để bảo đảm an toàn tính mạng bản thân. “Cô ta luôn đầy bất ngờ.”

“Ừ.”

Anh đẩy ghế lùi lại, đưa mắt nhìn xuống cô em gái. “Em định ngồi dưới bàn mãi sao?”

Sissy kiểm tra điện thoại của mình. “Nếu anh không phiền thì chỉ một chốc nữa thôi.”

“Được rồi,” anh thở dài. “Tại sao lại phiền chứ?”

Ghi chú:

1. Thang đo mức độ tàn phá của những trận động đất, được đề xuất bởi Charles Francis Richter. 6-7 độ tương đương những trận động đất có sức tàn phá từ mạnh đến rất mạnh và xảy ra trên diện rộng.

2. Là một đội tuyển bóng rổ chuyên nghiệp có hội sở tại vùng đô thị phức hợp Dallas-Worth.